

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. 30.214/2009/4. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Péchy Edit Ügyvédi Iroda (1029 Budapest, Zelind vezér u. 28/B. szám, ügyintéző: Dr. Péchy Edit ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek-, a Bartus Ügyvédi Iroda (3530 Miskolc, Arany János u. 2. I/4. szám, ügyintéző: Dr. Bartus Marianna ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (alperes címe) I. r., a II.rendű alperes neve (alperes címe) II. r., a III.rendű alperes neve (alperes címe) III. r., a személyesen eljáró IV.rendű alperes neve (alperes címe) IV. r., a személyesen eljáró V.rendű alperes neve (alperes címe) V. r., valamint a Bartus Ügyvédi Iroda (3530 Miskolc, Arany János u. 2. I/4. szám, ügyintéző: Dr. Bartus Marianna ügyvéd) által képviselt VI. r. alperes (alperes címe) VI. r. alperesek ellen versenyjogi szabályok megsértésének megállapítása és kártérítés iránt indított perében a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 2009. február 2. napján kelt, 13. G. 40.057/2008/36. számú ítélete ellen a felperes részéről 39., 41., a II. r. alperes részéről 38., 42. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a II. r. alperest, hogy az Államnak külön felhívásra - az abban foglalt időben és módon - térítsen meg 732 000 (Hétszázharminckétezer) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Kötelezi a II. r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 125 000 (Egyszázhuszonötezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes és a II. r. alperes 2001. április 1. napján megbízási szerződést kötött. A felperes megbízta a II. r. alperest azzal, hogy a főtevékenységi körébe tartozó ... szerszámok ...-ból való importálása és értékesítése körében a termékeket menedzselje, a marketing tevékenységet ellássa, a partnerkapcsolatokat építse, bővítse, illetőleg a felperes gazdasági tevékenységét elősegítse. A II. r. alperest mindezen tevékenységek elvégzéséért a bevétel 10 %-a illeti meg jutalékként, melyre mindaddig jogosult, amíg a felperes a ... szerszámokat importálja.

A felek rögzítették azt is, hogy a II. r. betéti társaság üzletvezetője, az I. r. alperes 2001. április 1. napjától a felperes alkalmazottja, akinek munkaviszonyának fennállása alatt a bruttó bére levonásra kerül a szerződésben szereplő 10 %-os jutalékból.

Megállapodtak abban is, hogy I.rendű alperes munkaviszonyának bármilyen okból történő megszüntetése esetén a szerződésben szereplő 10 %-os mértékű jutalék a továbbiakban is megilleti a megbízottat.

Rendelkeztek a megbízott mobiltelefon számlájának az elszámolásáról, és a szerződés 7.) pontjában rögzítették, hogy a megállapodásban nem szereplő kérdésekre a Ptk-nak a megbízásra vonatkozó szabályai az irányadók.

A szerződő felek 2002. július 1. napján módosították a megállapodást. A II. r. alperes feladatkörét kiegészítették azzal, hogy a II. r. alperes a tőle elvárható legnagyobb körültekintéssel minden szükséges intézkedést megtesz annak érdekében, hogy a felperes kintlévőségei csökkenjenek, illetve újabb kintlévőségek ne halmozódjanak fel.

A II. r. alperest megillető 10 %-os mértékű jutalék összegét az okirat aláírásától kezdődően 16 %-ra változtatták, és megállapodtak abban, hogy a közöttük létrejött megbízási jogviszonyt 2005. december 31. napjáig csak közös megegyezéssel bonthatják fel.

A felek a szerződés módosításakor törölték az eredeti megállapodás 4.) - 5.) pontjának második bekezdését, valamint a 6.) pontját, melyek tartalmazták a jutalék fizetésének az importálás teljes időtartamára vonatkozó kikötését, illetve a mobilszámlával kapcsolatos elszámolást.

A III-IV-V. r. alperesek a II. r. alperes ügynökei voltak.

A VI. r. alperesi társaságot az I. r. alperes alapította.

A felperes a megbízási jogviszonyt 2005. április 4. napján azonnali hatállyal felmondta, melynek okát nem jelölte meg. Ugyanezen a napon rendes felmondással megszüntette az I. r. alperes munkaviszonyát is.

A II. r. alperes, illetve a felmondást követően alapított VI. r. alperes az üzletkötőket tovább foglalkoztatva a felpereshez hasonló tevékenységi körben működött - többek között - kerti és barkácsszerszámok forgalmazásával foglalkozott, alapvetően üzletkötői tevékenység útján értékesítve részben a felperesi árukészlethez hasonló, alacsonyabb árfekvésű termékeket.

A VI. r. alperes 2005. évben ...-ból a ...-tól egy konténernyi ... terméket vásárolt, melyet Magyarországon értékesített. A felperes észelve a piacon más által forgalmazott ... termékek jelenlétét, a gyártóhoz fordult a kelet-európai kizárólagos forgalmazási jogosítványának a megsértése miatt. A gyártó a kizárólagosságot garantálta, és a ... kiszolgáltatását megszüntette. A gyártó cég a ... első áruvásárlásakor a vevővel értékesítési korlátozást nem közölt.

A felperes versenyjogi szabályok megsértésének megállapítása és járulécai iránt pert indított az alperesekkel szemben.

Az alperesek a felperes keresetének az elutasítását kérték, tagadták, hogy a felperes által megjelölt jogsértéseket elkövették volna.

A II. r. alperes viszontkeresetében 15 000 000 Ft és annak 2005. október hó 25. napjától járó törvényes kamata megfizetésére kérte kötelezni a felperest.

Viszontkeresetét azzal indokolta, hogy a felek közötti megbízási szerződés 2005. év végéig csak közös megegyezéssel volt megszüntethető, ezért a felperes azonnali hatályú felmondása jogellenes, mellyel összefüggésben a II. r. alperesnél elmaradt haszon formájában kár keletkezett, melynek megfizetésére a felperes köteles.

A felperes a viszontkereset elutasítását kérte.

Az volt az álláspontja, hogy a felmondás jogszerű volt, mert a felmondás lehetőségének a kizárása a Ptk. alapján nem lehetséges.

A Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság a 13. G. 40.259/2005/58. számú - a 70. sorszámú végzéssel kijavított - ítéletével a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. r. alperesnek 2 800 000 Ft-ot, valamint ezen összegnek 2005. október 25. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt mértékét. Ezt meghaladóan a II. r. alperes viszontkeresetét elutasította.

Rendelkezett a perköltség viseléséről is.

A Debreceni Ítéltábla a Gf. III. 30.436/2007/5. számú rész- és közbenső ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének a felperes keresetét elutasító rendelkezését, és a II. r. alperes viszontkeresete tekintetében a felperes kártérítési felelőssége jogalapját megállapító rendelkezését helybenhagyta, a kártérítés összecszerűségének a megállapítása tárgyában pedig az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot újabb tárgyalásra, és újabb határozat hozatalára utasította.

Az ítéltáblának az volt az álláspontja, hogy általános kártérítés megállapítására mindaddig nem kerülhet sor, amíg nyilvánvalóvá nem válik, hogy a kár mértéke nem számítható ki.

Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget ezen követelménynek, a könyvszakértőhöz intézett kérdések megválaszolása önmagában nem elégséges a kár összegének a meghatározására. Nem mellőzhető a felek meghallgatása a 2004-2005. évi üzleti tevékenységük részletes alakulásáról, a felperes 2004-2005. évi ... termékek értékesítéséből származó bevételeinek a vizsgálata, valamint a bevétel alakulását meghatározó körülmények feltárása. Másrészről a II. r. alperes oldalán szükséges a 2004-

2005. évi tevékenysége alakulásának a vizsgálata, a költségelemek, illetve az elmaradt haszon feltárása.

Mindezekre figyelemmel a kártérítés összegszerűségének a megállapítása körében a megismételt eljárásra előírta az elsőfokú bíróságnak, hogy a feleket a fentiekben ismertetett szempontok szem előtt tartásával hallgassa meg a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetőleg a bizonyítás sikertelenségének a következményeiről előzetesen tájékoztassa őket, majd ezt követően fogantatosítsa a felek által felajánlott bizonyítást.

A megismételt eljárásban a II. r. alperes a viszontkeresetét fenntartotta, továbbra is kérte a felperes kötelezését az elmaradt haszon formájában keletkezett kárára és annak járulékaire.

A felperes a viszontkereset elutasítását kérte. Védekezése szerint a II. r. alperesnek elmaradt haszna nem keletkezhetett, hiszen a jutalék kizárólag abban az esetben járt a részére, ha a tevékenysége eredményes, márpedig az eredményesnek nem minősíthető, ha csupán egyes részfeladatokat lát el, más kötelezettségeit azonban megszegi oly formában, hogy azzal kárt okoz.

Hivatkozott arra is, hogy a II. r. alperessel fennálló gazdasági kapcsolat megszűnését követően a II. r. alperes új gazdasági társaságot alapított, mely hasonló tevékenységet látott el, mint a felperes, ilyen formán pedig a VI. r. alperesnél jelentkező hasznát a kártérítés nagyságának megállapításánál figyelembe kell venni.

Az elsőfokú bíróság mivel a felperes kártérítési felelősségének jogalapját a Debreceni Ítéltábla rész- és közbenső ítélete jogerősen eldöntötte, csupán a kártérítés összegszerűségét vizsgálta. A felek nyilatkozatainak beszerzését követően elrendelte a könyvszakértői vélemény kiegészítését.

Az elsőfokú bíróság a 36. sorszámú ítéletével kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. r. alperesnek 2 800 000 Ft-ot, valamint ezen összegnek 2005. október 25. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegét.

Ezt meghaladóan a II. r. alperes viszontkeresetét elutasította, és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 300 000 Ft perköltséget.

Kötelezte továbbá a felperest, hogy az adóhatóság felhívására az ott közölt időben és módon fizessen meg az Államnak 336 000 Ft le nem rótt eljárási illetéket, míg a II. r. alperest, hogy ugyanilyen módon fizessen meg az Államnak 1 464 000 Ft le rótt eljárási illetéket.

Az elsőfokú bíróság az elmaradt haszon megállapításához vizsgálat tárgyává tette a megszerzhető haszon megállapítása mellett az annak megszerzéséhez szükséges kiadásokat is, melynek értékével csökkenteni szükséges a remélt bevételt.

Az volt az álláspontja, hogy az elmaradt haszon pontos megállapításának a lehetősége kizárt, a II. r. alperes által elérhető bevétel ugyanis csak becsléssel állapítható meg.

Kifejtette, hogy a felperes által 2005. évben elért bevétel nem szolgálhat megfelelő bizonyítékkal, mivel a felek közötti gazdasági kapcsolat megszűnését követően a felperes a perbelitől eltérő módon oldotta meg az értékesítését.

Mivel a korábbi szakértői vélemény megállapította a II. r. alperes üzletkötői tevékenységének a 2004. évi, illetve azt megelőző eredményét, álláspontja szerint ebből a 2005. évre várható forgalom alakulása megfelelő módon becsülhető. Ugyanakkor nem határozható meg pontosan a bevételek eléréséhez szükséges kiadás, mert nem állapítható meg kétséget kizáró módon az, hogy a II. r. alperes gazdasági tevékenysége végzése során milyen mértékben használta eszközeit a Truper termékek értékesítése érdekében, illetve egyéb jövedelemszerző tevékenysége kapcsán.

Osztotta a felperes álláspontját tekintetben, hogy a II. r. alperes által hivatkozott beruházások jellegűknél fogva nem hozhatóak összefüggésbe a felperes érdekében végzett tevékenységgel.

A rendelkezésre álló adatokból ezért csupán azt állapította meg, hogy vélhetően a II. r. alperes 2005. évben is elérhette volna a 2004. évi bevételszintet. Figyelemmel arra, hogy a szerződés megszűntetéséig a II. r. alperes 6 000 000 Ft bevételt produkált, így kb. 19 000 000 Ft-ra becsülhető az az összeg, amely árbevétel kiesésként a ... termékek értékesítéséből valószínűsíthető. Mivel a II. r. alperesnek 2004. évben a bevétele kizárólag a ... termékek értékesítéséből származott, összevetve a bevételét a szakértő által megállapított értékkel, eredményként a bevétel 14 %-a jelentkezett. Ennek figyelembevételével a 19 000 000 Ft árbevételhez arányosítva a II. r. alperes elmaradt hasznát általános kártérítésként 2 800 000 Ft-ban állapította meg.

Kifejtette továbbá, hogy az a körülmény, miszerint az I. r. alperes megalakította gazdasági társaságként a VI. r. alperest, a kártérítés mérséklésének alapjául nem szolgálhat, ugyanis önálló gazdasági társaságról van szó, márpedig a kártérítési igényt nem az I. r. alperes, mint természetes személy érvényesítette, hanem a II. r. alperes, mint önálló gazdasági társaság, akinek elmaradt haszna körében a VI. r. alperes bevételei semmilyen körülmények között nem értékelhetőek.

A Ptk. 360. § (1) bekezdésének figyelembevételével rendelkezett középátlagos időponttól kezdődően a felperes késedelmi kamatfizetési kötelezettségének a megállapításáról, továbbá a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a perköltség, illetve a II. r. alperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt eljárási illeték megfizetéséről.

Az elsőfokú ítélet ellen mindkét fél fellebbezést terjesztett elő.

A felperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását - a II. r. alperes viszontkeresetének az elutasítását, és a II. r. alperes perköltségben történő marasztalását - kérte.

Arra hivatkozott, hogy a megbízási jogviszony eredménykötelem, ezért mivel a II. r. alperes a felmondást követően szolgáltatást nem végzett, ezáltal ellenszolgáltatás sem illeti meg, kártérítési igénye nem értelmezhető, és nem is számszerűsíthető.

Továbbra is fenntartotta azt az állítását, hogy a II. r. alperes hivatkozott beruházásai az ügylettel összefüggésbe nem hozhatóak, azok szükségessége, vagy indokoltsága nem támasztható alá.

Állította, hogy a megbízás teljesítéséhez szükséges teljes infrastruktúrát biztosította, a megbízott ráfordítása csak az ügynökhálózat működtetésében nyilvánult meg, ennek módszerét, mértékét azonban egzakt módon nem jelölte meg, és nem is bizonyította.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem rendelt el bizonyítást arra nézve, hogy a II. r. alperes által elvégzett beruházás mennyiben hozható összefüggésbe a perbeli megbízással.

Vitatta az elsőfokú bíróságnak az elmaradt haszon értelmezése körében tett megállapításait. Az volt az álláspontja, hogy a perbeli esetben elmaradt hasznot csak az elmaradt jutalék, mint bevétel, és az ügynökök részére kifizetendő jutalék, mint elmaradt költség különbözeteként lett volna értelmezhető, azonban ezen művelet elvégzéséhez szükséges adatok szolgáltatásától a II. r. alperes következetesen elzárkózott.

Az elsőfokú bíróság nem foglalkozott a károsult közreható magatartásának a vizsgálatával, illetve azzal, hogy a II. r. alperes a kárenyhítési kötelezettségének mennyiben tett eleget. Azzal ugyanis, hogy kiszervezte a tevékenységet, nem úgy járt el, ahogy az adott helyzetben elvárható lett volna. A VI. r. alperes azonos tevékenységből eredő jövedelme ebből a szempontból ahhoz adhat támpontot, hogy mekkora a kár azon része, amit nem kell megtéríteni.

A II. r. alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni - a viszontkereseti kérelme szerinti - megváltoztatását kérte.

Arra hivatkozott, hogy az általános kártérítés megállapításának feltételei nem álltak fenn, mivel a rendelkezésre álló adatok alapján a kár mértéke pontosan meghatározható volt.

Sérelmezte azt is, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított általános kártérítés összege nem alkalmas a teljes anyagi kárpótlásra, az így megállapított összeg csupán az amortizációs költséget fedezi, és nem a jogellenes felmondásból adódó elmaradt hasznot. Mindezekből azt a megállapítást vonta le, hogy az elsőfokú bíróság ismét tévesen alkalmazta a Ptk. 359. § (1) bekezdését.

Vitatta az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását is, hogy a felperes 2005. évi bevételei nem szolgálnak megfelelő alapot a kártérítés összegének a meghatározásához.

A per adatai alapján megállapítható, hogy a felperes szerződést kötött a II. r. alperes korábbi ügynökeivel (K. P-rel és Sz. T-rel), emiatt 2005. április 4. napját követően nem lehetett forgalomkiesés, másrészt pedig a felmondás előtt a nagy multi cégekkel a 2005. évre vonatkozó szerződést már megkötötték.

Az ítélet tábla a peres felek fellebbezését a Polgári perrendtartásról szóló többször módosított 1952. évi III. tv. (Pp.) 256/A. § (1) bekezdés f.) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A peres felek fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban az ítélet tábla által előírt szükséges és célravezető bizonyítást lefolytatta, melynek eredményeként helyesen állapította meg, hogy a II. r. alperes kárának (adott esetben az elmaradt haszonnak) a mértéke pontosan nem számítható ki, és a per összes körülményének mérlegelésével, szabad belátása szerint helyesen állapította meg az általános kártérítés összegét, mely alkalmas volt a II. r. alperes elmaradt hasznának teljes anyagi pótlására.

Az elsőfokú bíróság döntését kellő részletességgel megindokolta, mely kiegészítésre nem szorul, ezért az ítélet tábla csupán a fellebbezési érvelésekkel összefüggésben jegyzi meg az alábbiakat.

A peres felek a fellebbezésükben lényegében megismételték az elsőfokú, illetve a megismételt eljárásban előadottakat, új, az elsőfokú bíróság által nem értékelt tényállítást

nem tettek, a fellebbezésekben foglaltak a helytálló elsőfokú döntés megváltoztatására nem voltak alkalmasak.

A bíróság a perrendtartás szabályai szerint (Pp. 206. § (1) bekezdés) a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján állapítja meg. A bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el.

A szabad mérlegelés célja és eredménye tehát a ténymegállapítás, amely azonban nem azonosítható a már megállapított tények és a marasztalás jogalapjának meghatározásán alapuló döntéssel, adott esetben az általános kártérítéssel.

A Pp. 206. § (3) bekezdése kimondja, hogy a bíróság a kártérítés összegét, ha az a szakértői vélemény vagy más bizonyíték alapján meg nem állapítható, a per összes körülményeinek mérlegelésével belátása szerint határozza meg.

A bíróság szabad belátásának eredménye az általános kártérítés alkalmazása, amelyről az anyagi jogszabályok úgy rendelkeznek (Ptk. 359. § (1) bekezdése), hogy ha a kár mértéke - akár csak részben - pontosan nem számítható ki, a bíróság a károkozásért felelős személyt olyan összegű általános kártérítésre kötelezi, amely a károsult teljes anyagi kárpótlására alkalmas.

A bírói gyakorlat egységes abban, hogy annak a megállapításához miszerint a kár mértéke pontosan nem számítható ki, szükséges az, hogy a bíróság előzetesen minden rendelkezésre álló és célravezető bizonyítást lefolytasson a kár felderítése végett.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban a szükséges, a felek által indítványozott körben kiegészítette a korábban felvett bizonyítást, ugyanakkor helyes és következetes állásponttal határozta meg a bizonyítás körét, nem lépte túl a II. r. alperes viszontkeresetének a terjedelmét, és miután a II. r. alperes elmaradt hasznának megtérítése iránt terjesztett elő viszontkereseti igényt, így a tényleges kár megállapítására nem terjesztette ki a bizonyítást, illetve az e körben rendelkezésre álló bizonyítékokat nem értékelte.

A felperes ezért alaptalanul kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem rendelt el bizonyítást atekintetben, hogy a II. r. alperes által elvégzett beruházás mennyiben hozható összefüggésbe a perbeli megbízással.

Az elsőfokú bíróság döntése indokolásában kifejtette, hogy éppen a felperes álláspontját osztotta atekintetben, hogy a II. r. alperes hivatkozott beruházásai az ügylettel nem hozhatók összefüggésbe, azok szükségessége és indokoltsága nem támasztható alá.

Emiatt nem volt relevanciája annak sem, hogy a II. r. alperes által hivatkozott amortizációs költségeket fedezi-e az elsőfokú bíróság által megállapított általános kártérítés összege.

A felperes alaptalanul hiányolta az elmaradt haszonnak az általa igényelt módon történő megállapítását is. Lényegében az elsőfokú bíróság által alkalmazott metódus, ha nem is a felperes által igényelt megoldással egyező - miszerint az elmaradt haszon csak az elmaradt jutalék, mint bevétel és az ügynökök részére kifizetendő jutalék, mint elmaradt költség különbözeteként lett volna értelmezhető -, de lényegében más matematikai megközelítésben ugyanazt az eredményt hozta.

Mivel az elmaradt haszon összege pontosan sem a felperes által igényelt módon, sem az elsőfokú bíróság megközelítése szerint nem volt meghatározható, ezért az elsőfokú bíróság

helyesen döntött az általános kártérítés alkalmazásáról. A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján megállapítható az is, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított általános kártérítés összege alkalmas a károsult viszontkeresete szerinti igény teljes anyagi kárpótlására.

Az ítélet tábla nem tartotta indokoltnak az alperes által sérelmezett, a felperes 2005. évi bevételeiből kiinduló elszámolási igényen alapuló bizonyítás lefolytatását, lényegében osztotta az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, hogy a 2004. évi forgalmazási adatok 2005. évre vetítése alkalmas volt az elszámolás alapjának a meghatározására.

Figyelemmel arra, hogy végül az elsőfokú bíróság általános kártérítést állapított meg, ezért nincs jelentősége annak sem, hogy a kárenyhítési kötelezettsége a II. r. alperesnek milyen költségcsökkenést eredményezett. Az ítélet tábla osztotta az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását is, miszerint a VI. r. alperest nem a II. r. alperes alapította, ezért bevétele a II. r. alperes bevételeként nem értékelhető.

Megjegyzi az ítélet tábla, hogy a felperes tévesen értelmezte a megbízási jogviszonyt, mint eredménykötelmet, nem beszélve arról, hogy nem tulajdonított jelentőséget annak a körülménynek, miszerint a viszontkereseti igény a jogellenes felmondás jogkövetkezménye, és nem a szerződés megszüntetése miatti elszámoláson alapul.

Mindezekre figyelemmel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét - lényegében annak helyes indokai szerint - a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A peres felek fellebbezése nem vezetett eredményre. A felperes a fellebbezésén 168 000 Ft fellebbezési eljárási illetéket bélyegben lerótt, melyet eredménytelen fellebbezése folytán maga visel, míg a II. r. alperes oldalán illetékfeljegyzési joga folytán 732 000 Ft feljegyzett eljárási illeték merült fel, melynek megfizetésére az ítélet tábla az eredménytelenül fellebbező II. r. alperest kötelezte.

Az ítélet tábla a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a peresztesség-pernyertesség arányában a II. r. alperest kötelezte a felperes másodfokú eljárásban felmerült részperköltségének a megfizetésére, melyet a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (R.) 3. § (1), (2) bekezdés a.) pontja, (4)-(5) bekezdései alapján állapított meg, figyelemmel a fellebbezett értékekre. Az ítélet tábla az így megállapított részperköltségre az R. 4/A. § (1) bekezdése alapján felszámította az ügyvédi tevékenység ellenértékét terhelő általános forgalmi adó összegét is.

Debrecen, 2009. december hó 11. napján

Dr. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk előadó bíró,
Cogoiné Dr. Boros Ágnes sk bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó